

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Petry Weissové a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: **D. R.,** zast. JUDr. Matějem Šedivým, advokátem, se sídlem Václavské náměstí 21, Praha 1, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, proti rozhodnutí žalované ze dne 14. 1. 2019, č. j. MV-29159-4/SO-2018, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 2. 6. 2020, č. j. 30 A 12/2019 - 49,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I.

[1] Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán prvního stupně“), rozhodnutím ze dne 25. 1. 2018, č. j. OAM-35079-9/DP-2017, zamítlo žádost žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění pobytu na území a platnost tohoto povolení podle § 44a odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), ve spojení s § 36 odst. 3 a § 38 odst. 2 téhož zákona, neprodloužilo, neboť pominuly důvody, pro které bylo povolení uděleno.

[2] Žalovaná shora uvedeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) zamítla žalobcovo odvolání a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdila.

II.

[3] Žalobce se proti napadenému rozhodnutí bránil žalobou u Krajského soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“), který ji v záhlaví označeným rozsudkem (dále jen „napadený rozsudek“) zamítl.

[4] Krajský soud předeslal, že rozhodnutí správních orgánů jsou přezkoumatelná a napadené rozhodnutí rovněž zákonné i věcně správné, pokud jde o posouzení toho, zda pominuly důvody, pro které bylo žalobci uděleno pobytové oprávnění, tedy zda bezpečnostní situace na Ukrajině brání návratu žalobce do vlasti. Krajský soud přisvědčil závěru správních orgánů, vycházejícího z Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 2017/850 ze dne 17. 5. 2017, kterým se mění nařízení (ES) č. 539/2001, kterým se stanoví seznam třetích zemí, jejichž státní příslušníci musí mít při překračování vnějších hranic vízum, jakož i seznam třetích zemí, jejichž státní příslušníci jsou od této povinnosti osvobozeni (Ukrajina) [dále jen „nařízení č. 2017/850“], a ze zprávy Komise Radě a Evropskému parlamentu o pokroku v provádění akčního plánu Ukrajiny na uvolnění vízového režimu č. COM (2015) 905 ze dne 18. 12. 2015 (dále jen „hodnotící zpráva“), že politická a bezpečnostní situace na Ukrajině umožňuje návrat žalobce do vlasti a že pominuly důvody, pro které bylo žalobci uděleno vízum pro strpění pobytu. Na podporu svého posouzení citoval krajský soud též závěry rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2019, č. j. 2 Azs 72/2019 - 28, a ze dne 3. 4. 2020, č. j. 9 Azs 340/2019 - 104. Krajský soud rovněž uvedl, že pro posouzení oprávněnosti žádosti žalobce o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění pobytu na území nebyla podstatná pouze situace v Doněcké oblasti (odkud žalobce pochází), ale situace na území celé Ukrajiny, přičemž žalobce v průběhu správního řízení neuvedl žádné konkrétní skutečnosti, které by v jeho případě dokládaly nemožnost jeho vnitřního přesídlení do jiné oblasti Ukrajiny. Krajský soud nepřisvědčil ani žalobní námitce, že správní orgány vycházely z neaktuálních podkladů, a zdůraznil, že žalobce sám neoznačil ani nepředložil doklady, které by hodnocení obsažené v podkladech jakkoliv zpochybňovaly.

[5] K žalobcově námitce, že se žalovaná v napadeném rozhodnutí vůbec nezabývala posouzením přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, krajský soud vyslovil, že otázkou přiměřenosti ve smyslu Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod a Úmluvy o právech dítěte se správní orgány musí zabývat, nestanoví-li tuto povinnost zákon o pobytu cizinců, jedině v případě námitky nepřiměřenosti vznesené cizincem, přičemž pro rozsah i kvalitu posouzení přiměřenosti je rozhodné jen to, co cizinec ve správním řízení konkrétně uvede a osvědčí a co vyplyne jinak z obsahu spisu. Správní orgán není povinen jiné skutečnosti zjišťovat. V nynější věci se žalobce nedomáhal posouzení přiměřenosti podle uvedených úmluv, žalovaná proto nemohla pochybit a napadené rozhodnutí není nezákonné z důvodu absentující či vadné úvahy o přiměřenosti rozhodnutí. Správní orgán prvního stupně se nadto přiměřeností rozhodnutí zabýval a správně uzavřel, že zjištěné rodinné vazby žalobce na území nemohou převážit nad důvodem pro zamítnutí jeho žádosti v situaci, kdy jednak s Ukrajinou existuje bezvízový styk a jednak žalobce může požádat o pobytové oprávnění za jiným účelem.

[6] Krajský soud se nakonec neztotožnil ani s žalobcovou argumentací přepjatým formalismem. Ta totiž podle něj vychází z nesprávného východiska, že žalobce je

napadeným rozhodnutím nucen k návratu do oblasti ozbrojeného konfliktu. Žalobce se přitom podle krajského soudu může vrátit do části vlasti, která je bezpečná nebo může požádat o pobytové oprávnění za jiným účelem.

III.

[7] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) nyní brojí proti napadenému rozsudku kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Navrhuje napadený rozsudek zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení, alternativně zrušit rovněž obě správní rozhodnutí a věc vrátit žalované k dalšímu řízení.

[8] Stěžovatel především namítá, že odůvodnění napadeného rozsudku je pro něj „zmatečné“. Dále krajskému soudu vytýká, že žalobní námitku ohledně chybně zjištěného skutkového stavu shledal nepřípustnou z důvodu, že ji stěžovatel neuplatnil v rámci odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (v němž toliko namítal chybnou interpretaci zjištěného skutkového stavu). Stěžovatel zdůrazňuje, že problematika odlišného pohledu na bezpečnostní a politickou situaci na Ukrajině, která neumožňuje jeho návrat (konkrétně poukazuje na to, že na Ukrajině nemá jiné zázemí, než právě v regionu, kde probíhá ozbrojený konflikt, v důsledku čehož nemůže vycestovat do jiného regionu svého domovského státu), představovala těžiště jeho argumentace obsažené v odvolání. Není tedy pravda, že by se stěžovatel shodl se správními orgány ve vymezení situace na Ukrajině a rozcházel se s nimi pouze v otázce interpretace důkazního stavu.

[9] Stěžovatel dále namítá, že je třeba vycházet z reálného stavu na Ukrajině, a nikoliv z teoretického pohledu na věc, a opakuje, že na Krym nemůže přesídlit, protože ten fakticky ovládá jiný stát, do Doněcké oblasti nemůže přesídlit, protože tam probíhá ozbrojený konflikt, a nemůže přesídlit ani do západních částí domovského státu, neboť tam nemá žádné zázemí. Stěžovatel také připomíná, že v době vedení správního řízení byl nezletilým dítětem, jehož rodiče dlouhodobě pobývali v České republice. Podle stěžovatele je tedy nutné pro posouzení existence důvodů pro strpění cizince na území České republiky posoudit jeho individuální situaci, a nikoliv vycházet z paušálních závěrů vyplývajících z nařízení č. 2017/850, vydaného v souvislosti se zavedením bezvízového styku, které vychází toliko z obecného doporučení pro hodnocení postavení ukrajinských státních příslušníků; tak však správní orgány a krajský soud neučinily.

IV.

[10] Žalovaná je ve vyjádření ke kasační stížnosti toho názoru, že se krajský soud řádně vypořádal s žalobními námitkami, a není proto pravda, že některou z námitek „nepřipustil“, respektive se s ní nevypořádal. Krajský soud podle žalované správně vycházel z rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2019, č. j. 2 Azs 72/2019 - 28, a ze dne 3. 4. 2020, č. j. 9 Azs 340/2019 - 104. Sama žalovaná dále poukazuje na rozsudek ze dne 13. 2. 2020, č. j. 4 Azs 471/2019 - 44, v němž se kasační soud rovněž zabýval problematikou cizinců původem z Doněcké oblasti a jejich možností přesídlit do bezpečnější části Ukrajiny. K argumentaci stěžovatele, že v západních částech domovského státu nemá žádné zázemí a v době správního řízení byl nezletilým dítětem, žalovaná uvádí, že vytvoření zázemí bylo na odpovědnosti rodičů stěžovatele, a tudíž nelze tuto povinnost přenášet na Českou republiku. Povinností správních orgánů není poukazovat na jednotlivé možnosti zajištění ubytování, zaměstnání nebo státní sociální

podpory na Ukrajině. Rodičům stěžovatele (s nimiž bylo rovněž vedeno řízení o žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění pobytu na území a nebylo jim vyhověno) nic nebránilo ve zpětném přesídlení do země původu a k vytvoření zázemí pro stěžovatele v bezpečnější části země, než ze které pocházeli.

V.

[11] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[12] Kasační stížnost není důvodná.

[13] Stěžovatel sice v kasační stížnosti mimo jiné uplatňuje i kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., blíže však výtky podřaditelné pod tento kasační důvod nekonkretizuje (pouze uvádí, že krajský soud vychází z nesprávného posouzení řešené právní otázky, a „*odůvodnění rozsudku je tak pro stěžovatele zmatečné*"). Z kasační stížnosti lze tedy dovodit, že stěžovatel namítá vady odůvodnění napadeného rozsudku, není však zřejmé, zda shledává napadený rozsudek nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost či pro nedostatek důvodů. Vady postupu soudu či napadeného rozsudku, jež by bylo možno považovat za vady naplňující uvedený kasační důvod, však představují natolik závažnou vadu, že by se jí Nejvyšší správní soud musel zabývat i tehdy, pokud by ji stěžovatel nenamítal, tedy z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.). Kasační soud se proto uvedenou otázkou, zda napadený rozsudek není nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost či nedostatek důvodů, či zda zde není taková vada řízení před krajským soudem, jež by mohla mít vliv na zákonnost jeho rozsudku, zabýval především. Bylo by totiž předčasné zabývat se právním posouzením věci samé, pokud by uvedená pochybení naplňující kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. dovodil.

[14] Má-li rozhodnutí soudu projít testem přezkoumatelnosti, je třeba, aby se jednalo o rozhodnutí srozumitelné, obsahující dostatek důvodů podporujících výrok rozhodnutí. Jelikož stěžovatel nijak blíže nekonkretizoval, v čem spatřuje nesrozumitelnost či nedostatek důvodů napadeného rozsudku, zabýval se Nejvyšší správní soud touto námitkou pouze v obecné rovině. Již nyní však uvádí, že uvedenou vadou napadený rozsudek netrpí.

[15] Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je dána především tehdy, opřel-li soud rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem, nebo pokud zcela opomenul vypořádat některou z námitek uplatněných v žalobě (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 - 74, či ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75).

[16] Nesrozumitelnost rozhodnutí soudu pak může být dána, jestliže z něj jednoznačně nevyplývá, podle kterých ustanovení a podle jakých právních předpisů byla v kontextu podané žaloby posuzována zákonnost napadeného správního rozhodnutí. O nepřezkoumatelnosti pro nesrozumitelnost lze hovořit také tehdy, je-li odůvodnění rozhodnutí krajského soudu vystavěno na rozdílných a vnitřně rozporných právních

hodnoceních téhož skutkového stavu, tudíž je-li jeho odůvodnění vnitřně rozporné, popřípadě je-li výrok v rozporu s odůvodněním a nelze-li z jeho výroku zjistit, jak vlastně soud ve věci rozhodl, tj. zda žalobu zamítl, odmítl nebo jí vyhověl, případně jehož výrok je vnitřně rozporný (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2008, č. j. 4 Azs 94/2007 - 107, ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 - 76, či ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, a již citovaný rozsudek č. j. 2 Ads 58/2003 - 75).

[17] Napadený rozsudek přitom podle Nejvyššího správního soudu výše uvedené požadavky splňuje. Krajský soud výstižně popsal skutkový stav věci, stanoviska účastníků řízení, předestřel relevantní a ucelené právní závěry, kterými vypořádal stěžejní žalobní argumentaci, a dostatečně své závěry odůvodnil. Napadený rozsudek je srozumitelně a logicky odůvodněn a je z něho zřejmé, z jakých důvodů krajský soud žalobu zamítl. Nejvyšší správní soud neshledal ani jinou vadu řízení před krajským soudem, jež by mohla mít vliv na zákonnost jeho rozsudku. S ohledem na uvedené uzavírá, že napadený rozsudek je plně přezkoumatelný, žádné vady řízení se krajský soud nedopustil, a kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. tudíž není naplněn.

[18] Nejvyšší správní soud proto přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu zbylé kasační argumentace, jež je podřaditelná pod kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[19] Stěžovatel nejprve krajskému soudu vytýká, že v odstavci 25. napadeného rozsudku za nepřípustnou označil žalobní námitku ohledně chybně zjištěného skutkového stavu z důvodu, že stěžovatel takovou námitku neuplatnil v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a namítal toliko chybnou interpretaci zjištěného skutkového stavu.

[20] Nejvyšší správní soud předesílá, že z napadeného rozsudku (a zejména ze stěžovatelem poukazovaného odst. 25.) nevyplývá, že by krajský soud „vůbec nepřipustil“ žalobní námitku ohledně chybně zjištěného skutkového stavu věci.

[21] Krajský soud se v odstavcích 14. až 36. napadeného rozsudku věnoval žalobní argumentaci, že nepominuly důvody, pro které stěžovateli bylo uděleno povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění pobytu na území. K námitce nedostatečně zjištěného skutkového stavu správními orgány se konkrétně vyjádřil zejména v odstavcích 23. až 25. a také v odstavci 34. Zdůraznil, že ty skutkové žalobní námitky, které stěžovatel ve svém odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (v němž se soustředil na jedinou odvolací námitku, a to že ve správním řízení nebylo zohledněno, že místo na Ukrajině, kde před svým odchodem žil, není bezpečné) neuplatnil (včetně námitky nedostatečně zjištěného skutkového stavu), žalovaná nemusela ve smyslu § 89 odst. 2 správního řádu vypořádávat, a vady jejich vypořádání tudíž nemohou způsobit nezákonnost napadeného rozhodnutí a v tomto soudním řízení nemohou být relevantní s ohledem na § 75 odst. 1 s. ř. s. Stěžovatelova žalobní námitka ohledně nesprávně zjištěného stavu podle krajského soudu tedy nemohla být důvodná. Stěžovatel totiž v odvolání nenamítal nesprávně zjištěný skutkový stav (v hodnocení toho, že bezpečnostní situace na východě Ukrajině není vyhovující, mezi stěžovatelem a správním orgánem prvního stupně nebyl spor), ale to, že zjištěný skutkový stav byl nesprávně posouzen. Žalovaná proto byla povinna přezkoumat výlučně soulad rozhodnutí správního orgánu

prvního stupně a předcházejícího řízení s právními předpisy a správnost východiska správního orgánu prvního stupně, že stálá nebezpečnost místa původního bydliště stěžovatele na Ukrajině (Dokučajevsk, Doněcká oblast) neznamená, že důvody, pro které bylo pobytové oprávnění uděleno, nepominuly, tj. že stěžovateli již ve vycestování z území nebrání překážka na jeho vůli nezávislá.

[22] Krajský soud tedy stěžovatelovu žalobní námitku ohledně nedostatečně zjištěného skutkového stavu shledal nedůvodnou a nelze přisvědčit stěžovateli, že ji nepřipustil (tj. slovy stěžovatele „shledal nepřípustnou"), jak v kasační stížnosti namítal.

[23] Na tomto místě však považuje Nejvyšší správní soud za nutné korigovat odůvodnění napadeného rozsudku vedoucí k dílčímu závěru krajského soudu o nedůvodnosti žalobní námitky nedostatečně zjištěného skutkového stavu.

[24] Již například v rozsudku ze dne 27. 8. 2020, č. j. 6 As 148/2020 - 28, kasační soud uvedl, že *„dostatečně zjištěný skutkový stav je [...], jak vyplývá z § 3 správního řádu, jedním z kritérií zákonnosti správního rozhodnutí."* Požadavky na zjištění skutkového stavu jsou uvedeny v § 3 správního řádu, ze kterého se podává, že *„[n]evyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2"*. Otázku dostatečně zjištěného skutkového stavu je tedy odvolací orgán povinen zkoumat coby kritérium zákonnosti správního rozhodnutí ve smyslu § 89 odst. 2 správního řádu ze zákona a nikoliv pouze k námitce odvolatele ve správním řízení. Právě uvedené přitom odpovídá i obecnému pravidlu pro určení, k jakému okamžiku má být zkoumán rozhodný skutkový stav ve správním řízení. Nejvyšší správní soud již ve své judikatuře mnohokráte vyjádřil, že pro rozhodování správních orgánů je rozhodující skutkový a právní stav v době vydání rozhodnutí; vyplývá to totiž přímo z povahy správního řízení, které směřuje k vydání konstitutivního správního rozhodnutí. Teprve právní mocí takového rozhodnutí vzniká, mění se či zaniká právo nebo povinnost. Pro odvolací správní orgán je pak ve vztahu k těmto skutečnostem rozhodný skutkový stav v době vydání jeho rozhodnutí (srov. např. rozsudky ze dne 17. 12. 2008, č. j. 1 As 68/2008 - 126, či ze dne 7. 4. 2011, č. j. 1 As 24/2011 - 79).

[25] Žalovaná přitom v napadeném rozhodnutí zjevně neshledala pochybení správního orgánu prvního stupně při zjišťování skutkového stavu věci. Zrekapitulovala, že správní orgán prvního stupně opřel svůj správný závěr o neprodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění pobytu na území o nařízení č. 2017/850 a hodnotící zprávu. Z nich dovodil, že na území Ukrajiny (kromě specifikovaných východních oblastí) byla v době rozhodování správních orgánů, nejméně však od 17. 5. 2017, kdy uvedené nařízení nabylo účinnosti, zajištěna bezpečnost obyvatel a veřejný pořádek. Dospěl proto k závěru, že pominuly důvody, pro které bylo stěžovateli povolení vydáno, a tedy že již neexistuje překážka na vůli stěžovatele nezávislá, která by mu bránila vycestovat z území České republiky do země původu. Podle správního orgánu prvního stupně není stěžovatel povinen navrátit se do města (posledního bydliště), v němž dochází k ozbrojenému konfliktu, a může si (resp. jeho rodiče) zvolit jiné místo k bydlení na území Ukrajiny. K uvedenému pak žalovaná doplnila, že *„[n]a území Ukrajiny je vnitřní ozbrojený konflikt soustředěn pouze na frontovou linii na území Doněcké a Luhanské*

oblasti, zbývajících 22 oblastí (krajů) je pod správou ukrajinské vlády a je v nich zajištěna bezpečnost obyvatel. Z veřejně dostupných zdrojů internetových stránek Ministerstva zahraničních věcí vyplývá, že se nedoporučuje turistům cestovat do zmíněných oblastí (Doněcké a Luhanské oblasti) a na území Krymu (s výjimkou zvláštního povolení), zbytek území má zajištěnou bezpečnost a veřejný pořádek."

[26] Z uvedeného podle kasačního soudu vyplývá, že správní orgány ve správním řízení dostály své povinnosti ve smyslu § 3 ve spojení s § 50 odst. 2 správního řádu dostatečně zjistit skutkový stav věci a za tím účelem si opatřit podklady pro vydání rozhodnutí, a těmi ve svých rozhodnutích podložit své závěry, že v posuzovaném případě nebyl dán důvod pro to, aby stěžovateli byla prodloužena platnost povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění na území České republiky.

[27] Ač tedy byl Nejvyšší správní soud nucen korigovat dílčí závěr krajského soudu, ten se netýkal stěžejní žalobní argumentace, a na zákonnost napadeného rozsudku proto tato dílčí nesprávnost neměla v posuzovaném případě vliv.

[28] Jádro kasační argumentace představuje stěžovatelův nesouhlas se závěrem krajského soudu (který přisvědčil závěru správních orgánů založenému především na obsahu nařízení č. 2017/850 a jeho hodnotící zprávy), že stěžovateli nebránila ve vycestování do země původu překážka na jeho vůli nezávislá, jelikož ve své vlasti mohl k životu zvolit kteroukoliv z 22 bezpečných oblastí Ukrajiny, a není nucen se tedy navrátit do Doněcké oblasti, v níž nebyla bezpečnostní situace stabilní, a v době rozhodování správních orgánů tak nebyly dány podmínky pro vyhovění jeho žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění pobytu na území.

[29] Nejvyšší správní soud k právě předestřené kasační argumentaci předesílá, že si je vědom toho, že bezpečnostní situace na území celé Ukrajiny se od doby vydání správních rozhodnutí výrazně změnila. V této souvislosti však připomíná, že krajský soud je povinen v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. při přezkoumání správních rozhodnutí vycházet ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů, konkrétně v době rozhodování odvolacího správního orgánu. Krajský soud tedy posuzoval zákonnost napadeného rozhodnutí a hodnotil důvodnost namítané sporné právní otázky [o (ne)naplnění podmínek k prodloužení platnosti stěžovatelova povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění pobytu na území České republiky] ke dni 14. 1. 2019 (kdy žalovaná vydala napadené rozhodnutí). Povinností Nejvyššího správního soudu je pak přezkoumat napadený rozsudek z pohledu stížnostních námitek ke dni jeho vydání (2. 6. 2020). Ke skutkovým novotám nelze v nynějším řízení o kasační stížnosti přihlížet a důvod k prolomení zásady vyplývající z § 75 odst. 1 s. ř. s. zde není. Z uvedeného důvodu také nemohl Nejvyšší správní soud v rámci nynějšího přezkumu napadeného rozsudku zohlednit aktuální situaci panující na území celé Ukrajiny, která je jinak skutečností všeobecně známou.

[30] Nejvyšší správní soud se již ve své judikatuře k nařízení č. 2017/850 a jeho hodnotící zprávě opakovaně vyjádřil. V rozsudku ze dne 4. 9. 2020, č. j. 2 Azs 271/2020 - 35, Nejvyšší správní soud vyslovil, že „*nařízení č. 2017/850 ve spojení s hodnotící zprávou prokazují změnu politické a bezpečnostní situace na Ukrajině*

a že žalobkyně má možnost se usídlit v jiné části země, má-li obavy (jež by mohly být případně i důvodné) z návratu konkrétně do Doněcké oblasti. Tyto závěry ostatně Nejvyšší správní soud již opakovaně potvrdil ve své rozhodovací praxi (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2020, č. j. 4 Azs 471/2019 - 44). V hodnocení bezpečnostní situace na Ukrajině lze také odkázat např. na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2015, č. j. 7 Azs 239/2015 - 26, podle kterého „na Ukrajině nelze ani dříve, ani v současné době klasifikovat situaci jako „totální konflikt“, neboť probíhající ozbrojený konflikt nedosahuje takové intenzity, že by každý civilista z důvodu své přítomnosti na území Ukrajiny byl vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy. Nutno upozornit, že se jedná o konflikt izolovaný pouze na východní části Ukrajiny, přičemž jeho intenzita i v dotčených oblastech výrazně kolísá.“ *(obdobně srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2019, č. j. 4 Azs 199/2019 - 30, či ze dne 5. 9. 2018, č. j. 4 Azs 170/2018 - 30). Nejvyšší správní soud rovněž setrvale připouští možnost tzv. vnitřního přesídlení cizince do jiné bezpečnější části Ukrajiny (viz např. stěžovatelkou poukazovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2017, č. j. 1 Azs 64/2017 - 55).*“ Obdobné závěry uvedl Nejvyšší správní soud i v rozsudku ze dne 13. 2. 2020, č. j. 4 Azs 471/2019 - 44, nebo též v rozsudku ze dne 1. 6. 2021, č. j. 8 Azs 109/2021 - 34.

[31] Nejvyšší správní soud nemá důvod s ohledem na výše uvedené limity soudního přezkumu v nynější věci a nemožnost přihlédnout k aktuální situaci na Ukrajině se od právě citovaných závěrů vyslovených ve svých předešlých rozhodnutích odchýlit. Ztotožňuje se s nimi a vychází z nich i v nyní posuzovaném případě, pro nějž je rozhodný skutkový stav v době rozhodování správních orgánů. Přisvědčil proto krajskému soudu, který uzavřel, že v uvedené době nebyly ve stěžovatelově případě dány podmínky k prodloužení platnosti jeho povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění, neboť odpadla překážka nezávislá na jeho vůli bránící jeho návratu do země původu, jelikož se změnila politická a bezpečnostní situace na Ukrajině a stěžovatel se mohl (spolu se svými rodiči, kterým z týchž důvodů nebylo povolení dlouhodobému pobytu za účelem strpění prodlouženo) usídlit v jiné části země, měl-li obavy z návratu konkrétně do Doněcké oblasti.

[32] Kasační soud tedy neshledal důvodnou ani stěžovatelovu argumentaci uplatněnou s poukazem na kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[33] Pro úplnost však nejvyšší správní soud dodává, že v souvislosti s aktuálním děním na Ukrajině byl přijat zákon č. 65/2022 Sb., o některých opatřeních v souvislosti s ozbrojeným konfliktem na území Ukrajiny vyvolaných invazí vojsk Ruské federace, který nabyl účinnosti dne 21. 3. 2022. Ten upravuje mj. podmínky pro udělování dočasné ochrany cizincům, na které se povinně vztahuje rozhodnutí Rady Evropské unie vydané podle čl. 5 směrnice Rady 2001/55/ES ze dne 20. července 2001 o minimálních normách pro poskytování dočasné ochrany v případě hromadného přílivu vysídlených osob a o opatřeních k zajištění rovnováhy mezi členskými státy při vynakládání úsilí v souvislosti s přijetím těchto osob a následky z toho plynoucími.

VI.

[34] Kasační stížnost není pro výše uvedené důvodná, a proto ji Nejvyšší správní soud ve smyslu § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[35] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, a právo na náhradu nákladů řízení tudíž nemá. Žalované jako v řízení úspěšnému účastníkovi žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly, a proto Nejvyšší správní soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. března 2022

Mgr. Petra Weissová
předsedkyně senátu